

"Molim te, slušaj ono što ne govorim..."

Nemoj da te zavede moje lice jer ja imam tisuću lica – tisuću maski koje

se plašim skinuti, a ni jedna od njih nisam ja.

Tako je pretvaranje postala moja druga narav. Ali, za Božje ime, nemoj

da te to zavede. Ja se pretvaram da sam prijatelj sa svakim, kao da je

sva radost i sunce u meni i oko mene. Djelujem kao da mi je ime

"sigurnost", kao da sam mirna voda i mogu odlučiti o svemu i nitko mi ne

treba. Ali, molim te, nemoj mi vjerovati, ne vjeruj mi.

Samo naoko izgledam siguran ali to je moja maska. A ispod toga sam ja,

zaista onakav kakav sam – zbunjen, u strahu i sam. Ali, ja to skrivam; ne

želim da to itko zna... Samo kad pomislim na svoje slabosti osjetim

paniku i strah me pokazati se pred drugima. Zato očajno pokušavam

staviti maske iza kojih se skrivam.

Ta fasada pomaže mi da se sakrijem, štiti me od poznatog lica koje bi me

moglo prepoznati; iako bi to lice bilo upravo moj spas ispunjavajući me s

ljubavlju i poštivanjem. A to je jedino što bi mi dalo sigurnost koju sam

sebi ne mogu dati. Dalo bi mi osjećaj da sam zaista vrijedan.

Ali, ja to ne govorim. Ne usudujem se. Ispunjen sam strahom. Bojim se

da tvoje lice neće biti ispunjeno ljubavlju i poštivanjem. Bojim se da ćeš

me krivo shvatiti, ismijati me a tvoj smijeh bi me ubio.

Bojim se da u meni nema dubine, nema vrijednosti. Bojim se da ćeš ti to

primijetiti i odbaciti me. I zato ja igram svoju očajnu igru: izvana

navlačim fasadu samopouzdanja, a iznutra sam uzdrhtalo dijete . Zato

često površno govorim. Govorim ti sve što je bez ikakve vrijednosti i

značaja, a ne ono što je istinito i više iz mene. Zato ne daj mi da te

ismijavam s onim što govorim.

Molim te slušaj pažljivo i pokušaj razumjeti ono što ne kažem a

želio bih reći: riječi koje bi mi pomogle da preživim a ne mogu ih reći.

Iskreno govoreći, ja mrzim skrivene igre koje izvodim. To su lažne igre,

zaista bih želio da mogu biti spontan, jednostavno da to budem ja; ali ti

mi moraš pomoći. Moraš mi ispružiti ruku iako bi to moglo izgledati kao

zadnja stvar koju bih želio. Jedino ti možeš otkloniti prazan sjaj iz mojih

očiju.

Jedino me ti možeš oživjeti. Svaki put kada si susretljiv i nježan, te kada

me ohrabruješ, moje srce dobiva krila – veoma mala, krhka krila, ali ipak

krila!

Tvoji osjećaji, tvoja ljubaznost i snaga tvog razumijevanja daju mi život.

Želim da to znaš. Želim da znaš koliko mi značiš i kako me možeš učiniti

osobom koja zaista jesam. Samo ako ti to želiš.

Molim te.

Ti sam možeš srušiti zid iza kojeg ja drhtim. Samo ti možeš skinuti moju masku. Ti me možeš osloboditi svijeta sjene, straha i nesigurnosti. Svijeta usamljenosti. Nemoj me zapostaviti! Molim te, molim te, nemoj me zanemariti.

Ali, to neće biti lako. Dugotrajno uvjerenje o vlastitoj bezvrijednosti izgradilo je debele zidove.

I, što mi se više približiš, to ću te više odbaciti. Čudno, ali branim se od

onoga za čim čeznem.

Ali, ljubav je jača od bilo kojeg zida obrane i u tome je moja nada.

Molim te, pokušaj srušiti te zidove pouzdanim i nježnim rukama – jer,

dijete je veoma osjetljivo.

Tko sam ja da tražim? Ja sam netko koga veoma dobro poznaješ.

Ta ja sam svatko koga ti susretnješ.

Ja sam svaki muškarac i svaka žena!

Preveli: Robert, Igor i Mirjana

Međunarodno udruženje za pomoć i prijateljstvo

